

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1140

19.01.2025 (136)

Výchova zlého génia

Gerhard Lauck

Část 6

Kapitola třetí

Tajné aktivity

Kdybychom měli padesát mužů jako Gerhard Lauck, chopili bychom se moci!

"Soudruh X"

Poválečná Evropa

Na konci druhé světové války byla Evropa v podstatě rozdělena na Západ ovládaný Američany a Východ ovládaný Ruskem.

Evropané nebyli z této "okupace" nadšeni.

Mnozí z nich považovali Američany za *menší zlo*. Na rozdíl od většiny Američanů nevnímali USA a SSSR vždy jako "hodného" a "zlého", kteří spolu svádějí smrtelný boj o svobodu a tyranii.

Místo toho se na ně pohlíželo jako na dvě říše, které spolu vedou válku o území. Toto soupeření by skutečně mohlo přerůst v plnohodnotnou válku. Zdálo se však, že obě říše dávají přednost potyčkám v podobě malých "kartáčových válek" na okrajích.

"Zlatá klec" na Západě byla samozřejmě pohodlnější než drsný "gulag" na

Východě. Přesto někteří lidé vyjadřovali obavy, že z dlouhodobého hlediska by se *západní dekadence* mohla ukázat jako ještě *škodlivější* než *východní útlak*.

Když Západ nepodpořil maďarskou revoluci v roce 1956, i ti nejzarytější antikomunisté byli zklamáni zejména americkou vládou.

Na Západě vznikaly soukromé organizace, které měly za cíl podporovat podzemní hnutí odporu v okupovaných zemích. Nedostávaly žádnou vládní pomoc ani podporu.

V této práci jsem hrál hlavní roli!

Některé západní vlády tyto organizace *tolerovaly*. Jiné *proti* nim aktivně *bojovaly*! Některé zaujaly postoj někde uprostřed mezi oběma extrémy. Budeme je nazývat "bezpečné země", "nepřátelské země" a "neutrální země".

Tyto soukromé organizace se přirozeně snažily podporovat *toleranci a nepronásledování*! To znamenalo *přísnou zákonnost*, kdykoli a kdekoli to bylo možné. I tam, kde byl *disent zakázán*, musel být odpor *přísně nenásilný*!

Podpora poskytovaná těmito soukromými organizacemi měla různé formy. Moje operace se specializovala na dodávání disidentské literatury.

Tato práce se týkala zemí a právních systémů, které - alespoň podle amerických měřítek - nerespektují svobodu projevu. Kde *vás například za náhodnou poznámku kamarádovi, kterou zaslechne cizí člověk stojící vedle vás v metru nebo sedící vedle vás v restauraci, může dostat do vězení*. Disidenti někdy trávili měsíce, dokonce i *roky* ve vězení za zcela nenásilné myšlenkové zločiny.

Moje první deportace

Na této cestě jsem dělal ještě lepší pokroky než na té předchozí. Všechno šlo hladce. Hodně jsem cestoval po celé zemi a navázal mnoho výborných kontaktů.

Po krátkém proslovu jsem musel odletět do vzdálené provincie. Na cestu vlakem nebylo dost času, protože jsem měl být hlavním řečníkem hned následující den.

Já i můj kamarád jsme si všimli stejné hezké dívky. Navrhl mi, abych udělal krok. Připomněl jsem mu, že druhý den odjíždím. Takže by měl. O mnoho let později jsme se náhodně setkali v jiné zemi. Ukázalo se, že se s ní oženil! Šťastný pes!

Organizátor byl tak potěšen, že mě pozval, abych o několik týdnů později přednesl stejný projev v jiném městě. Tam bylo publikum ještě vstřícnější. Po oficiálním ukončení setkání trval Wolf-Dieter Eckart a jeho přátelé na tom, aby se se mnou vyfotografovali.

Z této provincie jsem odjel ještě ten samý den.

Druhý den jsem byl na návštěvě u kamaráda v jiné provincii. Zazvonil telefon.

Po krátkém rozhovoru se na mě obrátil a řekl: *To byl můj syn. V novinách je něco o Američanovi, který včera v Hamburku pronesl projev a byl deportován. Mohlo by to mít něco společného s Vámi?*

Oba jsme byli zmatení. Očividně jsem nebyl deportován. Seděl jsem přímo tady! Celé mi to přišlo divné.

Rozhodl jsem se jet vlakem zpět do Hamburku. Před nástupem do vlaku jsem si koupil místní noviny. Při listování jsem brzy našel článek s mou fotografií. Titulek zněl: *Gerhard Lauck: zmizel beze stopy*. V samotném článku se tvrdilo, že jsem byl deportován.

Když jsem se vrátil do zmíněného města, zeptal jsem se přítele: *Zeptal jsem se kamaráda: Bylo tady něco v novinách?*

Hans se zasmál a řekl: *V HAMBURGER MORGENPOST se objevily titulky!*

Ukázal mi ten článek. Jistě, byl jsem tam! Ale stále jsem byl zmatený z tvrzení, že jsem byl deportován. Sešel jsem se s právníkem. (V mládí byl obhájcem u takzvaného Norimberského tribunálu... Mimochodem, měl také příbuzného, který jako černá ovce rodiny uprchl do Ameriky).

Řekl mi, že "deportace" se vztahuje na "příkaz k deportaci". Ne samotnou deportaci. Muselo mi dojít, že je na mě vydán zatykač. Byl bych vzat do vazby a pak posazen na letadlo pryč ze země.

Vyhnout se zatčení by nebylo příliš obtížné. Ale stejně už byl čas vrátit se do Ameriky.

Rozhodl jsem se "odejít s velkou pompou".

Nejdříve jsem využil zbývajícího času. Zorganizoval jsem úspěšný dovoz.

Poté jsem se zúčastnil shromáždění NPD (*Nationaldemokratische Partei Deutschlands*) v jednom malém městě. Přišel ke mně cizí člověk a zeptal se, jestli jsem Gerhard Lauck. Nenuceně jsem odpověděl: *Slyšel jsem, že už byl deportován*. Přítel sedící naproti mně se málem nahlas rozesmál. Pak vyšel ven, aby si zapálil cigaretu. Zatímco stál přede dveřmi a kouřil, přišel další kamarád (který pojmenoval svého syna Adolf).

Jejich rozhovor probíhal takto:

U mě se zastavila policie. Hledali Gerharda. Řekl jsem jim, že nevím, kde je. Nevíte to náhodou vy?

Ano, je uvnitř!

Myslel si, že je to vtip. Dokud nepřišel dovnitř a neuviděl mě.

Druhá věc, kterou jsem udělal, bylo veřejné prohlášení, že pronesu další projev s názvem: *Proč neuznávám příkaz k vyhoštění!* S uvedením času a místa. Pak jsem pořídil nahrávku svého projevu a udělal nečekané: *A pak jsem se na ten projev skutečně dostavil!*

Nikdo to ode mě nečekal. Ani policie. Měli tam jen dva muže. Můj doprovod je

převyšoval. Navíc můj nejmenší "bodyguard" byl větší než kterýkoli z nich. Můj největší bodyguard je převyšoval. Už jen jeho úsměv prozrazoval, na co myslí: *Můžu je teď zabít, šéfe?*

Jeden policista mě nervózně požádal, abych ho doprovodil na policejní stanici. Laskavě jsem mu vyhověl.

Po příjezdu jsem vysvětlil: *Letenku už mám. Zkontroloval jsem si však všechny možné cestovní spoje, a to jak letecké, tak pozemní. Jediný způsob, jak stihnout letadlo, je nasednout na vlak, který z tohoto města odjíždí za pětáctýřicet minut.*

Letěl z letiště v Lucembursku. S cestovní kanceláří jsem skutečně prozkoumala všechny možnosti.

Šel se zeptat svého nadřízeného. Za pět minut se vrátil. Policejní auto mě odvezlo na nádraží. Nastoupil jsem do vlaku. Jeden policista nastoupil do vlaku se mnou. Očekával jsem, že mě bude doprovázet až na letiště. Ale on vystoupil z vlaku na poslední zastávce na území města. Byl jsem sám a volný!

Uvažoval jsem, že zůstanu v zemi, ale rozhodl jsem se, že to neudělám.

O několik měsíců později, už ve Státech, jsem z té země dostal zábavný novinový článek. Novinář nějak zjistil, že mě nikdo nedoprovodil až na letiště. Nikdo nikdy nepotvrdil, že jsem zemi *skutečně* opustil. Spekuloval, že *tam možná stále působím v ilegilitě!* Dobře jsem se zasmál. Koneckonců měl *skoro* pravdu.

Tato publikace byla orgánem západoberlínské pobočky východoněmecké komunistické strany, *Strany socialistické jednoty*.

Můj život v podzemí

Naprostá většina disidentů samozřejmě žije a pracuje ve své zemi. Jejich výhodou je, že ji znají zevnitř i zvenčí. Jejich nevýhodou je, že politická policie často ví, nebo se alespoň domnívá, kdo jsou.

Patřím do jiné kategorie, protože žiji na Západě. Mé návštěvy jsou relativně krátké: několik dní, týdnů nebo měsíců. Pokud nejsem ve vězení, v tom případě jsou to roky.

V prvních letech mé první setkání s podzemní buňkou probíhalo zpravidla takto.

Pozdě večer nebo dokonce uprostřed noci někdo zaklepe na dveře. Rozespálý muž otevře dveře, aby se podíval, kdo to je. Stojím tam já. Překvapený pohled: *Nevěděl jsem, že přijdeš! Pojd'te dál! Pojd'te dál!*

Máte hlad? Pojd'te do kuchyně. Dám ti něco k jídlu.

Pokud je čas, trávíme hodiny, dokonce i celou noc, povídáním a seznamováním se.

Musíme se navzájem seznámit. To zahrnuje znalost domácí situace, zaměstnání a obvyklého denního režimu.

Musíme si vytvořit osobní pouto nad rámec abstraktního pouta, které již existuje. Tím se samozřejmě pozdější zprávy o jejich osudu stávají osobnějšími. Jsou to lidé, které znám, ne statistiky.

V prvních letech se často jednalo o alkohol. Někteří disidenti by vám nevěřili, kdybyste se s nimi NEopili a neodhalili svou "pravou povahu". Jiní by vám zase nevěřili, kdybyste se OPILI. Bud' proto, že jste neudrželi alkohol na uzdě, nebo proto, že jste bylizjevně ukáznění opilci! Jděte na to!

Musíme si vytvořit vlastní "komunikační systém". Stanovit, jak a kdy se budeme v budoucnu vzájemně kontaktovat, když nám odposlechy telefonů a dokonce i přímé sledování budou komplikovat situaci.

Moje hloupé vtipy se tu často docela hodily.

Každá buňka musí mít svůj vlastní jednoduchý kód alespoň pro několik základních pojmů. Každý kód je *jíný*. A já *si* musím *zapamatovat každý z nich!* Kromě desítek jmen, adres a telefonních čísel. Navzdory vyčerpání a stresu. Někdy jdu celé dny beze spánku, stále v pohybu, stále se snažím být o krok napřed před politickou policií.

Musíme určit další postup a další kroky pro nás oba.

Musím zhodnotit nového spolupracovníka. Jeho schopnosti a omezení. Především bezpečnostní rizika. A musím přijmout obezřetná, někdy velmi nenápadná dodatečná bezpečnostní opatření.

Možná je to naše jediná příležitost k takovému setkání!

Náš další kontakt může být nepřímý. Možná stručná a pečlivě formulovaná zpráva. Možná o několik týdnů později. Musím si být jistý, že příjemce tuto zprávu pochopí a podnikne příslušné kroky. I kdyby to mělo znít banálně nebo vyloženě hloupě... Ano, i kdyby to znamenalo zmeškat zápas v bowlingu nebo oslavu narozenin.

Na začátku setkání jsou často přítomni rodinní příslušníci. Výraz strachu ve tváři manželky není neobvyklý. Je si vědoma možných důsledků, které by podzemní činnost jejího manžela mohla mít pro celou rodinu. Já jsem ztělesněním tohoto strachu. Nejsem jen pošťák, který doručuje oznámení o odvodu. Jsem také samotářská odvodní komise.

Později to bude mnohem snazší. Za prvé, každý zná mou pověst. Nemusím jim nic dokazovat. Za druhé, obvykle jednám s lidmi z první řady, nebo alespoň se zkušenými a spolehlivými lidmi z druhé řady. Mnozí z nás se navzájem znají. Už jsme spolu v minulosti pracovali.

Tato koncentrace několika známých aktivistů samozřejmě přitahuje pozornost politické policie. Pokud se domnívají, že se v oblasti pohybuje "západní agent", zvědavost se vystupňuje až k šílenství.

Občas se můj příchod jevil jako vhodná příležitost k uspořádání večíрку! To je vše, co jsem potřeboval. Ještě víc lidí, kteří vědí o mé přítomnosti. A hýření a pití.

Samozřejmě jsem vždy nabádal řidiče, aby dodržovali povolenou rychlost. Nechtěl jsem, aby běžná dopravní zastávka vedla k mé identifikaci a zatčení. Bohužel tyto pokyny nebyly vždy dodržovány. Když nás jednou zastavili, byl jsem mile překvapen, že jsem nebyl na místě zatčen. Ale musel jsem si spočítat, že moje přítomnost v oblasti se stala známou.

Jindy mi zase řidič chtěl ukázat několik zajímavých míst. Protože jsem věděl, že existuje značná pravděpodobnost, že budou pod dohledem, odmítl jsem. Ale on nechtěl přijmout "ne" jako odpověď. V jednu chvíli jsem uvažoval, že vyskočím z jedoucího vozidla. Ale to by bylo nejen nebezpečné, ale i nápadné. Naštěstí všechno dobře dopadlo.

Když se to později dozvěděl jiný kolega, postěžoval si: *Kdyby policie věděla, že jste v oblasti, bylo by to PRVNÍ MÍSTO, kam by se podívala!*

Na druhou stranu jsem pochválil Wilfrieda-Arnulfa za jeho umělecké knihy. A jeho neobvyklé domácí mazlíčky.

Jednou jel náš průvodce ve vozidle před námi. Neznali jsme cestu, a tak jsme ho museli následovat. Samozřejmě překračoval povolenou rychlost. Já i můj řidič jsme z toho byli dost nešťastní. Christian Worch to komentoval: *Někdy si myslím, že bych měl nechat všechny naše lidi zastřelit za neschopnost. Pak budu muset nechat zastřelit sebe za to, že jsem zastřelil všechny naše lidi.*

Mnozí z těchto aktivistů byli zkušení. Byli však zvyklí na nižší intenzitu policejní činnosti. Když policie věděla, že jsem v oblasti, platila jiná pravidla a postupy. Podobně jako je rozdíl mezi polštářovou bitkou a bitkou na nože.

Moje ubikace se měnily od mrazivé kobky po útulný byt. Jednou jsem si užíval platonické společnosti krásné ženy. Těšil jsem se, až se příští večer vrátím. Místní šéf bezpečnosti však trval na tom, abych nestrávil dvě noci na stejném místě. Měl samozřejmě pravdu. Nicméně to byl jeden z případů, kdy jsem si přál, aby ochranka byla laxnější! Druhou noc jsem strávil v bytě se studenou vodou. Alespoň tam byl záchod.

Když jsme nemohli skrýt stopy, mohli jsme je alespoň zamaskovat falešnými stopami jinde. To jsme dělali systémově a s úspěchem. Pokud se v jedné oblasti rozezněly tři poplašné zvony, v jiných se jich rozeznělo deset. Za nějakou dobu se pronásledovatelé vyčerpali. Energická akce se zhoršila na pouhé přecházení mezi pohyby.

Někdy jsem používal převlek. Mohl to být třeba jen klobouk. Vždy jsem však

nosil oblečení s více kapsami. Musel jsem počítat s reálnou možností, že budu muset všeho nechat a utéct. Potřeboval jsem mít u sebe doklady a peníze.

Jednou mě uprostřed noci vzbudili. Slyšel jsem křik "Policie!" a bušení na dveře. Naštěstí to byl pokoj vedle mého. Usoudil jsem, že se policie jednoduše omylem dostala do špatného pokoje. Za minutu nebo dvě budou u mých dveří. Vydrápala jsem se, abych si oblékla nějaké oblečení a obula boty, a pak jsem vyběhla oknem.

Ale měl jsem štěstí! Opravdu šli po tom chlápku ve vedlejší místnosti!

Jindy jsem zaslechl, jak někdo na frankfurtském nádraží vykřikl mé jméno. Předstíral jsem, že jsem to neslyšel, a pokračoval jsem v chůzi k východu. Ale ten muž mě dohnal. Naštěstí to byl sympatizant!

Několik měsíců jsem měl vousy. Samci se většinou nechali zmást, ale samice mě stejně poznaly. Možná jsou ženy prostě ostražitější. Možná to bylo mým nezaměnitelným sex-appealem.

V každém případě měla moje vlastní tajná činnost výhody i nevýhody.

Mezi výhody patřilo mezinárodní cestování a kontakt se zajímavými lidmi. Například jsem se seznámil s několika velmi krásnými mladými dámami! Z hlavy mě napadají tři: "polská princezna", "baltská baronka" a "mafiánská princezna".

Mezi nevýhody patřily deportace. Můj osobní rekord byly *dvě v jednom měsíci* - na přímý příkaz protějšku šéfa amerického ministerstva vnitra!

Jednou z výhod mých mimoškolních aktivit je, že mám stálou pozvánku na pobyt ZDARMA v některém z řady státních ubytovacích zařízení.

Tyto špičkové, pevně postavené podniky jsou tak populární, že vyžadují vysoké zdi, ostnatý drát a ozbrojené strážce, aby zabránily davům, které se snaží dostat dovnitř! Dokonce i jednotlivé pokoje, většinou soukromé pokoje s příslušenstvím, mají na oknech mříže, aby se sem nedostala lůza.

Profesionálně připravené jídlo vám do pokoje přinese pokojová služba. Dokonce ani neočekává spropitné! Díky posilovně, holičství, lékařské stanici, prádelně, knihovně a dokonce i obchodu není nutné opouštět zařízení ani při delší návštěvě.

Ostatní hosté představují fascinující sortiment rozmanitých konverzačních partnerů. Zajímavé příběhy a užitečné informace jsou zde v hojném počtu.

Žárlíte? Nežárlíte! I vy můžete mít nárok na pobyt ZDARMA. Stačí si vyhledat nejúčinnější slogan a vykřiknout ho na jakémkoli rušném veřejném prostranství.

Existuje oblíbený vtip. V případě nouze nevolejte policii. Místo toho vykřikněte heslo odporu. Policie přijde mnohem rychleji!

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
FOR DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!
Translated from the SS Original

Julius Streicher Der Stürmer Picture Book
**The Poisonous
Mushroom**
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Heinrich Hoffmann
**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALIEN**
English / German / Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

